

Hajnal Kitti

Falak

Hajnal Kitti

Falak

Szívárványálom könyvek sorozat

© Falak

Copyright © Hajnal Kitti

© Szivárványalom könyvek sorozat, 2022

Szerkesztő: Tira Nael

Borító és illusztráció: Iván Eszter

Borítómunka: Sam Wilberry

Felelős kiadó: Golovics Gergely

ISSN 2630-9599

ISBN 978-615-01-6154-9

Második, javított kiadás

További köteteinket megrendelheti a

www.szivarvanyalom.hu oldalon.

Minden jog fenntartva, beleértve a sokszorosítás, a mű bővített, illetve rövidített kiadásának jogát is. A kiadó írásbeli engedélye nélkül sem a teljes mű, sem annak része semmilyen formában – akár elektronikusan vagy mechanikusan, beleértve a fénymásolást és bármilyen adattárolást – nem sokszorosítható.

Köszönetnyilvánítás

*Először is köszönöm a családomnak, leginkább a páromnak,
mert fogalmam sincs, hogyan működnék, ha reggel nem kapnám
ágyba a kávé; a Szivárványálom csapat tagjainak, azon belül
Tira Naelnek, felsorolni sem tudom, mi mindenért, de legfőképp
mert elviseli az összes író és nem író hisztimet; Sam
Wilberrynek, mert barátjának fogadott és bizalmat szavazott
nekem; és mindazoknak, akikkel bár részben vagy teljesen
elváltak útjaink, mégis rengeteget köszönhetek...
És köszönöm minden régi és leendő olvasómnak, mert
csodálatosak vagytok.*

Mi

Csak kettecskén vagyunk.
Így együtt: Én és Önmagam.
Ő nyugton ül. Én zsongok.
Ránk feszül az este.
Megmozdul, halkán kacag.
Én elcsendesedek.
Odakint felbolydul a város.
Némán nevet körülöttünk a zaj.

Hajnal Kitti

J.



Már akkor kivan a tököm az egésszel, amikor még el sem kezdem a munkát. Pedig nem ez a gond, igazság szerint szeretem csinálni, de alig aludtam, fáradt vagyok, és ideges, semmi kedvem mások sirámaint hallgatni. Folyamatosan, nyolc rohadt órában.

– Szarul nézel ki.

– Én is odáig vagyok érted.

A hangomban több az él, mint amennyi általában, ez nekem is azonnal lejön. Anita szemöldöke kecsesen felfelé ível, de még azelőtt kérek bocsánatot, hogy megsértődhetne.

– Ne haragudj, most rosszul viselem, ha csesztetnek.

Az asztalom szélének támaszkodik, és amíg a bejelentkezésekkel szöszölök, óvatosan faggatni kezd.

– Ezúttal miért haragsz?

– Három órát aludtam, mert az a díszgyökér hajnalig bulizott a retek haverjaival.

Mindketten tudjuk, kit jelöl ez a megtisztelő becenév. Fél éve kaptam új lakótársat, azóta megy a nyűglődés, csak épp kezd túlforni az agyvizem. Naponta tizenötször, pedig már alig vagyok otthon.

– Költözz el! – ajánlja Anita, össze sem tudom számolni, hányadszor. Persze, teljesen igaza van, én is tisztában vagyok vele, hogy ez lenne a tökéletes megoldás, csak hát a buktatók visszatartanak.

- Aztán én szerencsétlen megint belefutok valami ökörbe.
- Próbálkozz ismerősöknél.

– Az nem túl sok van. Mármint olyan, akinek a véleményében és a baráti körében meg is bíznék – felelem két kattintás között, majd nem túl lelkesen a fejemre nyomom a fülest. Még nem veszek hívást, az erőmet gyűjtöm. Ehhez a naphoz kellene fog, ma egyébként is mindenki meg van kergülve. A villamos és metró kombó kész élmény volt, főleg, hogy rühellem a tömeget. Anita az asztalomon dobol, a hang az agyamra megy, erre rögtön rájön, amikor a kezéről egyenesen a szemébe pillantok.

– Bocs – fejezi be, és elgondolkodva hümmög. – Kérdezz rá az üzifaladon. Csak akad valaki, aki megszán.

– A lakótársam is látni fogja – világitok rá, mire elhúzza a száját.

– Valaki mondta nekem a napokban, hogy egy barátja albérlőt keres maga mellé. Szerintem kolléga volt, de nem emlékszem – sóhajtja. – Utánamásszak neked?

– Amennyiben életet akarsz menteni, légy olyan kedves.

– Ha összejön, tartozol eggyel – kacsint rám, aztán elindul a helyére, én meg felsóhajtok, és belevetem magam a munkába. A lelkesedésem az eget veri...

Magam sem hiszem el, de ép ésszel túléltem a nyolc órát, és embert sem ettem ebédre. Képzletben megveregetem a vállam, de amikor nekiállok összepakolni, kapok egy e-mailt. Még gyorsan rápillantok, közben sűrűn remélem, hogy nem rontottam el semmit, ami miatt bent kell maradnom. A félelmem azonban alaptalannak bizonyul, sőt határozottan jó irányt vesznek a dolgok.

Úgy hallom, lakást keresel. Egy ismerősöm új albérlőt keres, mert a régít ki kellett vágnia. Tíz perc múlva lesz szünetem, ha meg tudsz várni, és érdekel, megbeszélhetjük.

Elmosolyodom. Ez az első, ami feldob, mióta reggel felkeltem. Úgy tűnik, Anita betartotta az ígérését, ráadásul még gyors is volt.

Válaszolólok, aztán befejezem a pakolást, és kimegyek a konyhába. A legegyszerűbb, ha addig itt ücsörgök, legalább hallgathatok zenét. Lehunyom a szemem, teljesen elmerülök a ritmusban, arra riadok csak meg, amikor Ottó a vállamra teszi a kezét. Kiveszem a fülhallgatómat, és felé fordulok.

– Na – kezd bele. – Szóval kicsit távoli ismerős, de megbízható srác. A lakás a hetedik kerületben van, nem gázos részen. Egész jó az ár, nagyrészt felújított, csak légkondi nincs. Tudom, ez nyáron gáz, de...

– Nem fogok ennyitől eret vágni – szólok közbe. – Hol a buktató?

– Nem konkrétan buktató, de... – Ottó közelebb hajol, lehalasztja a hangját. – A srác meleg.

Pislogok egyet, majd még egyet, de csak nem folytatja, így kénytelen vagyok noszogatni. Közben remélem, nem ült ki az arcomra, hogy összerándult a gyomrom az információ hallatán.

– Oké. – A biztonság kedvéért még bólintok is hozzá. – Ez miben jelent hátrányt?

– Hát... néha felviszi a pasijait – válaszolja a reakciómat lesve, én viszont megunom az óvatosságát.

– Jó, és?

– Hát, nem tudom, ez zavar-e – dől hátra. Megvonom a vállam. Nem mintha közöm lenne bárki szexuális életéhez, bár talán tényleg nem a legjobb ötlet...

Elhessegetem a gondolatot. Örülnöm kéne, hogy lehetőségem akadt minél hamarabb lelépni. Ha feszélyez a helyzet, majd legfeljebb ismét továbbállok.

– Ha őt nem zavarja, hogy én is felviszem a csajokat, miért kellene, hogy érdekeljen?

Ottó láthatóan megkönnyebbül.

– Jó, akkor megadom a számát. Nyugodtan hivatkozz rám.

– Köszí.

Hazafelé folyamatosan jár az agyam. Az igazat megvallva, szeretem a mostani lakást. Jó a tájolás, nyáron sem döglok meg, télen nem fázom, mindig van elég fény, és gond nélkül kigazdálkodom az árát. Jó környék, minden percre van, közlekedésileg tökéletes, a szomszédokkal sincs gond. Csak hát...

Belépek ajtón, és máris elromlik a hangulatom. Hetek óta itt tartok, ahhoz sincs kedvem, hogy hazajöjjek. Dohányzom, de ezt a büdös cigiszagot nem bírom elviselni, és a kedvesnek nem mondható lakótársam megint nem egyedül múlatja az időt. Ami azt jelenti, hogy itt van két-három haverja, akiket folyton kerülgennem kell, hangosak és bunkók, és a tetejébe mindig eltűnik egy-egy csomag chips vagy sör, amit előző nap vásároltam. Jobb esetben nem az összes.

Odamorgok egy köszönést, de rám se hederítenek. Bevágom az ételes dobozomat a többi mosatlan közé. Ez a másik, amitől falra mászom. Napokig nem mosogat el, úgy kellett vadásznom egy tiszta tányért, míg meg nem untam a dolgot. Azóta a sajtómat a szobámban tárolom, és amint megkajáltam, előblítem, és gyorsan el is tüntetem az útjából. A poharak dettó ugyanez. Azon viszont másodpercek leforgása alatt felhúzómagam, hogy nyoma veszett a zsemleknek, amiket vacsorára szántam. Bár én vagyok a hülye, minek hagytam elől?

Nem veszekszem. Nem azért, mert nem szeretek konfrontálódni, egyszerűen csak nem éri meg az energiát. A kajám attól még nem lesz meg, és a vége úgylis az, hogy mehetek le a

pékségbe. Ha rajta múlik, meglepődik, hogy az enyém volt, nyög egy bocsit, és megjegyzi, hogy holnap hoz majd másikat. Persze az, hogy én mit eszek, rohadtul nem érdekli.

Hét hónapja költözött el az előző srác, pedig őt bírtam. Összebútorozott a barátnőjével, én meg kifogtam ezt a majmot. Határozottan rossz csere, ráadásul a tulaj ismerőse, így esélyem sincs, hogy összetűzés esetén én maradjak. Minden szinten szívás a helyzet.

Az utolsó csepp a pohárban, amikor rájövök, hogy a szobámban járt. Mi több, keresett valamit, és őszintén szólva, legszívebben leltárt tartanék, hogy mi tűnt el.

– Mi kellett annyira, hogy feltúrd a cuccaim? – vonom kérdőre, de csak bambán pislog, majd megvonja a vállát.

– Bocs a rumliért, nem találtam a töltőm.

– És az enyém meglett? – mordulok rá, mire bólint. – Szuper, fél órán belül kérem.

– Oké, nyugi van – röhögi a haverjaival, nekem pedig óhatatlanul beugrik, hogy tizenévesként talán én viselkedtem ennyire pofátlanul, a szüleimmel szemben. Utólag is elnézést kellene kérnem érte. Ő viszont már huszonnégy, nem lenne rossz, ha az utánam lévő jól pofán vágná a szemétségeiért. Merthogy én dobbantok, az tuti...



Bámulok kifelé a villamos ablakán. Meglepő, de hiába látam ezerszer elsuhanni ugyanazokat az üzleteket, egyet sem tudnék felidézni. Na jó, talán a bankfiókok és a nagyobb multik helye megmaradt a memóriámban, de hogy közöttük mi található, azt ezredszerre sem vagyok képes megjegyezni. Nem tudom,

azért van-e így, mert ennyire nem lényegesek, vagy egyedül csak én nem emlékszem rájuk, és mindenki más álmából felébresztve is felsorolja őket, sorrendben.

Elbambulok, majdnem elfelejtek leszállni. Megtorpanok, és a korláthoz húzódom, hogy az emberek elhaladjanak melletttem. Nem szeretem, ha kerülgetnem kell őket, vagy ők másznak túlságosan az aurámba. Fél percem mindig van, hogy elvonuljon a tömeg, bár így este nyolckor amúgy sem annyira nagy a gyalogosforgalom. Szerencsére a metró is szellős már ilyenkor, reggelente néha kifejezetten tömegiszonyom van tőle.

Ráérősen sétálok. Korán indultam, ennyivel hamarabb azonban nem akarok odaérni akkor sem, ha alig várom a találkozást. A lehetőség, hogy a mostani helyemtől végre megszabadulhatok, teljesen felvillanyoz. A telefonban ráadásul értelmesnek tűnő, jó fej srác beszélt dallamos, de pörgő hangon, és engem már az megnyugtatott, hogy normális mondatokat alkotott.

Rágyújtok. A füst lekúszik a torkomon át a tüdőmbe, jól esően hunyom le egy pillanatra a szemem. A kora májusi levegő után méreg ugyan, de megint ott tartok, hogy túl sokat dohányzom. Pedig három évvel ezelőtt letettem a cigarettát, és majdnem másfél évig bírtam is nélküle. Persze foghatom a stresszre, ám az igazság az, hogy szeretem az ízét.

Keresek egy szemetest, elnyomom a csikket. Kénytelen vagyok szokás szerint a tetején, mert nincs külön hely. Ilyenkor mindig az jut eszembe, vajon hány kukát gyűjtanak fel véletlenül évente. Aztán felnézek az épületre, és a kapucsengőhöz lépek. A zenélése kicsit idegesítő, de nem kell sokáig hallgatnom.

– Igen?

– Szia, megjöttem.

– Gyere fel!

Az első emeletre lépcsőzöm, nem szállok be a liftbe. Egyébként sem bízom bennük, a kis terek erős ellenérzést váltanak ki belőlem. Inkább kihagyom, ennyi testmozgás úgyis kell, túl vagyok pörögve.

A ház viszonylag új, egészen jól karbantartott, ehhez képest mégis éles kontraszt fogad, amikor a feltároló ajtó mögött megpillantom a szépen csempézett padlót. Felemelem a tekintetem, és kezet nyújtok az előttem álló, szőke, nyúlánk fiúnak.

– Szia, Áron.

– Márk – fogadja a köszönést, aztán félreáll, hogy bemehessek a lakásba. Amíg leveszem a cipőmet, csendben vár, és épp azon gondolkodom, mit mondjak, amikor megelőz.

– Szóval Ottó adta meg a számom? – kérdezi, én pedig bólintok, miközben a dzsekimet akasztom az előszobai fogasra. – Az egyik bátyám haverja. Jófej dolog tőle, hogy egyáltalán megjegyezte, hogy albérlőt keresek.

– Szerencsére, mert én meg nagyon szeretnék költözni – felelem, és amikor kérdőn felém fordul, gyorsan hozzáteszem. – Pár hónapja új lakótársam van, aki kinyírja az idegeim.

– Ennyire?

– Szereted, ha turkálnak a cuccaid között és megzabálják a kajádat? – vágom rá, mire felismerés csillan a tekintetében, és kapok egy együttérző mosolyt.

– Aúcs. Így érthető. Az előző albérlőt azért vágtam ki, mert átjáróházat csinált. Utálom, amikor kétnaponta más mászkál a lakásomban – magyarázza, miközben int, hogy kövessem.

– Na, ez lenne a szoba – tárja ki előttem az első ajtót, én pedig elismerően nézek körbe.

– Hm. Értem már, miért drágább egy tízessel. Pár csillaggal a mostani helyem felett van.

– Egyébként is az egekben az árak – vonja meg a vállát. – Soknak találod?

– Ezért nem – nyugtatom meg, és beljebb lépek. Halványkékre festett falak, laminált padló, még megkopva sincs. Kényelmesnek látszó franciaágy közepén, bal oldalt szekrénysor, jobb oldalt íróasztal forgószékkal, és egy kis komód. Az ajtó melletti falnál kétszemélyes kanapé, felette polcok.

– Tetszik? – Ismét bólintok. – Két éve volt felújítva. Majdnem nullára vertük szét, az elektromos vezetékeket is kicseréltük. A fűtés elég gazdaságos, mert az ablakok is újak.

Magamra hagy, én pedig megfordulok még vagy kétszer. Otthonos, nagyon el tudnám itt képzelni magam, odahaza sem volt ilyen szép szobám. Márk után megyek, a konyhával egybekötött nappaliban találok. Ez is ugyanolyan igényesen felújított, az egyik oldalon nagyképernyős televízió, körülötte hatalmas kanapé és fotelek, középen dohányzóasztal. Az étkezőt kicsit arrébb egy boltíves fal választja el a konyhától.

Márk megvárja, míg mindent felmérek, majd továbbmegy, a fürdőt és a vécét mutatja meg. Mindenhol ugyanaz a szín dominál, még ha halványan is, úgyhogy muszáj szóvá tennem.

– Ennyire szereted a kéket?

– Olyasmi – mosolyodik el. – Viszont vannak ám szabályok. – Ránézek, jelezve, hogy figyelek. – Tizenegy után nincs hangoskodás, falra mászom tőle, ha kupi és kosz van, úgyhogy egyik héten én takarítok, másikon te. Mosogatás: mindenki maga után, bár én nem hagyom ott a cuccaid, ha te sem az enyémet.

– Elfogadható. Dohányzás?
– Csak és kizárólag az erkélyen. Én is cigizek, de rühellem a füstöt a lakásban. Ahhoz minimum atomrészegnek kell lennem, hogy idebent bagózzak – neveti el magát. Na, még egy jó pont.

– Tiszta sor. Vendégek?

– Ha nem kétnaponta mást hozol, nem harapok érte. Nálam heti egyszer általában nagyobb társaság jön össze – árulja el. Megfeszülök, és felsóhajtok. Észreveszi a reakciómat. – Zavar?

– Hát, szeretek aludni.

– Tizenegynél tovább sosem maradunk, és ez hétvége. Hét közben dolgozom – válaszol, mire megkönnyebbülök. – Így?

– Így rendben. Én inkább kimegyek sörözni, ha olyanom van, de majd meghúzom magam.

– Nem kell, nyugodtan csatlakozhatsz, ha nem futsz világá a témáink elől – vágja rá szinte azonnal, alaposan meglepve ezzel.

– Miért futnék? – kérdezem. Márk hümmög egy sort, közben elgondolkodva bámul rám, olyan intenzitással, hogy egy pillanatra beleszédülök a kékségbe.

– Ottó említette, hogy meleg vagyok, és nyíltan vállalom?

– Igen.

– Ezek szerint nincs vele bajod – állapítja meg. Nincs érkezésem felelni, mert rögtön témát vált. Végül is nem nagyon van mit ragozni rajta. – Ja, és a humoromat néha nehéz elviselni, főleg kora reggel – viccelődik, én pedig elröhögöm magam.

– Szerintem túlélem.

– Mikor költöznél?

– A hétvégén? – érdeklődöm reménykedve. Márk bólint, velem pedig madarat lehetne fogatni. Szabadság!

– Jól van. Kéthavi kauciót kérek, és három hónap próbaidő van, mindkettőnknek – teszi még hozzá. – Ha nem jön be, visszaadom a pénzt, hacsak nem rongálsz meg valamit. Ha én raklak ki, akkor ugyanez.

Valahogy tetszik a stílusa. Határozott, tudja, mit akar, bár ilyen szép lakással nem csoda, hogy könnyedén diktálja a feltételeket.

– Szerződés?

– Holnap ráérsz aláírni? Nem készültem, az egész napom rohanás volt – kér elnézést. Nem gond, már a telefonban említette, hogy későig dolgozik, ezért is találkoztunk most. – Ha ugyanez az időpont megfelel.

– Oké.

Megkönnyebbülten indulok haza. Fejben bekarikázom a naptárban a május tizenharmadikát, mint szabadulásom dátumát. Alig várom.



Ezt utálom a legjobban abban, hogy nincs autóm. Több fordulóval úszom csak meg a költözést, de segítséget kérni nem szeretek. A ruháimmal és az értékesebb dolgokkal kezdem, mert paranoiás vagyok, nem akarom, hogy amíg költözöm, valami eltűnjön. Nem tehetek róla, nem bízom ebben a díszpintyben, mert amióta megtudta, hogy lelépek, még bunkóbb. Kinézem belőle, hogy valamivel alám tesz.

Az égnek emelem a tekintetem, amikor meghallom a telefonom. Tudom, hogy édesanyám keres, ez a zene csak akkor csendül fel. Nagyon elfoglalt vagyok, mégis automatikusan teszem le a kezemben lévő ruhákat, és a töltőn lévő készülékhez lépek.

– Szia! – szólok bele, igyekezve, hogy derűsnek tűnjek, különben aggódni kezd.

– Hogy állsz, kisfiam?

– Nemsokára indulok.

– Sok csomagod van?

Az ágyra sandítok, majd a polcokra. Túl sok cuccom nincs, mégis az egész napom rá fog menni arra, hogy ide-oda cikázok majd a városban.

– Hamar megleszek – füllentem. Próbálom gyorsan lerázni anélkül, hogy megbántanám, de még így is tíz percig beszélünk, pedig szeretnék minél előbb túl lenni az egész macerán.

A hátamon egy hatalmas hátizsák, a kezemben sporttáska, az oldalamon a laptop, és bár nem vagyok nyeszlett, mégis úgy

érzem, túlvállaltam magam. Sóhajtva dobom le a sporttáskát, és úgy döntök, inkább még egy kör, de ennyi felé képtelen vagyok figyelni.

Amíg átérek, ismét az elsuhanó üzleteket figyelem. A fülemben szól a zene, közben folyamatosan azon jár az eszem, hogy végre talán nyugalmasabb lesz az életem. Ez a hét maga volt a pokol, szinte számoltam a napokat, de mintha csigalassan vándorszorgott volna az idő.

Furcsa érzés elfordítani a kulcsot. Könnyen utat enged, nem ehhez szoktam hozzá, az előzőt néha rángatni kellett, hogy átjussak a nyomorult ajtón. Márk kikukkant a szobájából, aztán elmosolyodik, és miután levettem a cipőmet, kezét nyújt.

– Ez minden cuccod? – kérdezi, én viszont megrázom a fejem.

– Majd párszor még jövök-megyek. Szerintem minimum négyszer, pedig nincs is ennyi holmim – sóhajtom. Belépek a szobába, lerakom a táskákat, majd kinyitom az ablakokat, hogy bejöjjön egy kis friss levegő. Márk még mindig ugyanott álldogál, ahol hagytam, a hátizsákot bámulja, aztán újra rám emeli a tekintetét.

– Segítsek?

– Köszí, boldogulok.

– Ugyan már. Kocsival egyszerűbb lesz. Fizeted a benzint és meghívsz este egy sörre – feleli annyira könnyedén, hogy mire észbe kapok, beleegyezek. Gyorsan kiszórom a ruháimat, egyelőre az ágyra, addigra Márk is átöltözik, és slusszkulccsal a kezében vár.

Lesétálunk, a ház előtt cigivel kínálok, elfogadja.

– Tényleg köszí – mondom újra, de csak megvonja a vállát.

– Nem gond, épp úgyis ráértem.

– Egyébként mivel foglalkozol? – érdeklődöm kíváncsian. Eddig nem akadt alkalmunk beszélgetni, semmit sem tudok róla, bár ő sem rólam. Mondjuk még bőven lesz időnk megismerni egymást, de határozottan jól indul a viszonyunk, ha kérés nélkül segít. Kedves tőle, szinte csodálkozom rajta.

– Grafikus vagyok.

– Na, erre nem számítottam – vágom rá, mire felnevet. Vidáman felém pillant, és megcsóválja a fejét.

– Miért, nem túl buzis foglalkozás? – kérdezi, de nincs él a hangjában.

– Meg sem fordult a fejemben így. Viszont egyetlen grafikus ismerősöm sincs, azt sem tudom, mi fán terem – ismerem el. Mélyet szív a cigarettából, aztán a földre dobja, és rátapos.

– Ha érdekel, megmutatom. Például plakátokat, szórólapokat tervezek, elég olcsón. Szabadúszó vagyok, itthonról melózom, de sokszor besegíték cégeknek is. És te hol dolgozol? – dobja vissza a labdát. Közben int, amikor látja, hogy az utolsó slukk-nál járok, és amíg az autójához sétálunk, válaszolok.

– Ügyfélszolgálatos vagyok.

– Elismerésem – röhögi, aztán rögtön elnézést is kér. – Bocs, de előbb vágnám fel az ereimet.

– Hát, nem vagyunk egyformák – mosolyodom el, mire bólint. Megkerülöm a kocsit, beülök az anyósülésre, Márk pedig szerintem reflexből kapcsolja be a rádiót. Megadom a címet, és hátradőlök.

Rég kocsikáztam. A szüleimnek van, de ritkán járok haza, elszoktam tőle. Márk jól vezet, érzi a forgalom ritmusát, anyyira természetesen közlekedik, érződik rajta a gyakorlat.

– Mióta van jogsid? – bukik ki belőlem a kérdés.

– Tizennyolc éves korom óta. Neked nincs?

– Van, de minek?

– Én csak akkor használok a tömegközlekedést, ha bulizni megyek, bár hazafelé akkor is inkább taxizok.

– Megértem.

Csendben bambulok ki az ablakon. Nem tart sokáig, amíg odaérünk, a kapuban azonban egy pillanatra elbizonytalanodom.

– Segítsek lehozni? – kérdezi Márk, én viszont kínosan elmosolyodom.

– Még be kéne pakolni a táskába, de csak most esett le. Biztos nincs dolgod, nem baj, ha várnod kell egy kicsit?

– Nem. Van pár nagy szatyor a kocsiban, azt kölcsön tudom adni, ha nincs több táskád.

– Szuper lenne – könnyebbülök meg. Márk nem néz hülyének, bár azért látszik rajta, hogy jót szórakozik a bénázásomon. – Ülj le! – kínálom hellyel a régi szobámban, majd rögtön nekiesek a pakolásnak. Próbálok nem nagyon begyűrni a cucaimat.

– Szerintem a kabátot ne rakd be – szól rám, mire kérdőn felé fordulok. – Túl sok helyet foglal, és elfér a kocsiba bedobva. Ha nem kapsz sikítófrászt, hogy hozzáérek a cuccaidhoz, segítek a könyvekkel – ajánlja. Zavarba jövök, de gyorsan túlrendülök rajta.

– Köszí, az jó lesz.

Egyszerűen nem tudom hova tenni, hogy ennyire segítőkész. Persze, nyilván egyszerűbb, ha jóban leszünk, de annyira elszoktam az ilyesmitől, hogy tényleg nem győzők csodálkozni.

– Miért nem kértél meg valami havert? – érdeklődik, miközben szép rendben egymás mellé teszi a köteteket. Én biztosan

nem lennék képes így elrendezni őket, pedig egyesek szerint rendmániás vagyok. Márk viszont teljesen természetesen csinálja, nem érzem úgy, hogy csak a kedvemért erőltetné meg magát. Oda sem figyel közben, kérdően villan rám a tekintete, amikor nem válaszolok azonnal.

– Nem igazán szokásom – vonom meg a vállam. – Annyira nem áll közel hozzám senki, hogy tönkregyem a szombatját. A legjobb barátnőm, Anita pedig épp vidékre ment.

– És rajta kívül nincs más barátod?

– Van egy-két egyetemről visszamaradt, de ritkán találkozunk, ezerfelé szóródtunk szét. Én feljöttem Pestre, itt meg inkább a munkatársaimmal mozdulok ki néha.

– Értem.

Furcsa hangsúllyal ejti ki ezt az egy szót, de amikor hátrafordulok hozzá, nem néz rám, épp nekikezd a második polcomnak. Csendben van, én pedig igyekszem gyorsan végére érni a maradék cuccnak. Tényleg nincs sok, a két táska és az a pár szatyor elég. Levisszük a kocsihoz, én még visszamegyek egy körre, a kulcsot pedig egy borítékban a konyhaasztalon hagyom, ahogy a tulajdonossal megegyeztem. Végigfotózom az üres szobát, csak hogy jóllakassam a paranoiámat, aztán bevágodom Márk mellé az anyósülésre, és hatalmasat sóhajtok.

– El se hiszem, hogy megszabadultam attól a gyökértől.

Fel sem fogom, hogy ezt hangosan kimondtam, amíg Márk fel nem nevet mellettem.

– Várj, én sem vagyok épp főnyeremény.

– Hát, ha ennél rosszabb vagy, megöllek álmodban – kontrázok rá, de nem veszi fenyegetésnek, továbbra is röhögve indítja el az autót. Ennyire nem szoktam közvetlen lenni kvázi ismeretlennel, vele valahogy mégis adja magát.

Márk a forgalmat figyeli, én meg azon gondolkodom, hogy Anitán kívül tényleg nem volt kit megkérnem. Ahhoz régóta senkivel sem vagyok elég jóban, hogy ezzel traktáljam, egyébként is szeretem egyedül megoldani a problémáimat.

Elbambulok, csak arra eszmélek, hogy leparkolunk. Kiszállok, megragadom a csomagok egy részét, míg Márk kérdés nélkül hozza fel a többi. A szobában csak a padlóra teszünk mindent, Márk pedig még az ajtóból visszaszól:

– A wifjelszó: People are Strange.

Meglepetten pislogok utána, de amikor a mobilomért nyúlok, rájövök, hogy a felhasználót nem adta meg. Végigböngésem a lehetőségeket, míg megakad a szemem az egyikén. Szóval ez itt a Morrison Hotel...

Leugrom sörért. Márk nem mondta, milyen szeret, így háromfélét is veszek, szerintem bőven el fog fogyni. Kicsit berakom a hűtőbe, közben nekiállok a rendezedésnek. Egyelőre a fontosabbakkal kezdem, és bár úgy érzem, hamar elkészülök, így is rámegy két órám a szöszölésre. Bekopogok Márkhoz, de nem kapok azonnal választ, csak amikor kicsit hangosabban megismétlem.

– Bújj be!

Szinte mordulásnak hangzik, kissé gyanakodva nyomom le a kilincset. Márk az ágyán ül, álmosan bámul rám.

– Bocs – szabadkozom azonnal. – Nem tudtam, hogy alszol.

– Én sem tudtam, hogy aludni fogok, amíg el nem dőltem – dűnnyögi kábán, aztán megakad a szeme a kezemben tartott dobozon. – Kávéval szoktam ébredni, de a sör is megteszi, ha azt nekem hoztad.

Közelebb sétálok, és felé nyújtom.

– Bulizni voltál éjjel, hogy kidőltél? – érdeklődöm. Megrázza a fejét.

– Van némi problémám az alvással – árulja el. Nagyot kortyol a sörből, majd felkel az ágyról, és a nappali felé int. Követem, az erkélyig meg sem állunk.

– Az mit jelent? – kérdezem, aztán megtorpanok, amikor rádöbbenek, hogy a lakásnak ezt a részét még nem láttam. Teljesen beépítették, mintha egy pici szoba lenne, ahol kanapé és kisasztal fogad, az ablakokon függöny, félig jótékony sötétbe von minket a redőny. – Azta! – reagálok le, mire Márk elmosolyodik.

– Én is imádom. Télen sem túl hideg, sokszor itt dolgozom. Nyáron meg kifekszem néha olvasni – meséli, miközben helylyel és cigarettával kínál. – Egyébként, hogy válaszoljak is, azt jelenti, hogy nem nagyon megy. Sokszor csak forgolódom, túl sokat jár az agyam.

– Értem.

– Így van, mióta kamasz lettem. Ezért is jobb, hogy magam osztom be az időmet, ami a munkát illeti.

– Ezzel nem kellene orvoshoz menned?

– Voltam – von vállat. – Írt egy rakat altatót. Hát, köszi.

– Szóval szereted a Doorst? – váltok témát. Márk vigyorogva kortyol a sörébe, csak aztán felel.

– Nem szeretem, imádom, majdhogynem szerelmes vagyok beléjük – neveti. – Az a fickó egy jelenség volt. Szeretem a különleges embereket – osztja meg velem. Bírom, hogy ennyire könnyen beszélgetünk, pedig tényleg ritka, hogy azonnal megkedveljek valakit.

– Szóval rajongó vagy?

– Nem kicsit. Megvan minden lemez, az összes róluk szóló könyv, régen még egy hatalmas, félmeztelen Jim Morrison-

poszterem is volt – meséli vidáman, aztán elkomorul. – Amit apám egy rosszabb pillanatában leszaggatott.

– De miért?

A doboz oldalán dobol az ujjaival, közben jár a lába egy általam nem hallott dallamra, és azon gondolkodom, ez nála vajon az idegesség jele-e. Végül enyhe, nem túl vidám mosoly jelenik meg a szája sarkában.

– Nem túl gyorsan barátkozott meg a gondolattal, hogy a pasikra bukom.

Persze, hogy ebbe belenyúltam. Nem tűnik úgy, hogy tola-kodónak tartana, úgyhogy győz a kíváncsiságom, és tovább fag-gatózom.

– Azóta se?

– De, azt hiszem, kezd, bár eléggé kerüljük a magánéleti témákat – sóhajt, miközben elnyomja a csikket. – Faluról szár-mazom.

– Ne is mondd! Szintén – vágom rá, aztán csendben üldö-gélünk egymás mellett. Lázasan gondolkodom, mit dobhatnék be, de Márk megelőz.

– Este átjön pár barátom. Szólj, ha nagyon zavarunk.

– Oké.

– Továbbra is áll az ajánlat, hogy csatlakozhatsz. Nem eszünk embert, csak kivételes alkalmakkor.

Elröhögöm magam, és bólintok.

– Köszí, meglátom.



Még alig múlt el hat, amikor először csengetnek. Nem tulajdonítok neki nagy jelentőséget, csak tudomásul veszem, és ismét

a játékba mélyedek. Bőven eltelhet egy óra, mire leteszem a fejhallgatót, és felkelek, hogy valami ehető után nézzek. Márk a vendégével viszont birtokba vette a konyhát, így kénytelen vagyok zavarni őket.

– Helló! – köszönök. Márk nem nagyon töri magát, hogy bemutasson, a másik srác viszont ennél illedelmesebb, mert kezet nyújt.

– Szia, Patrik.

Csak így, röviden. Szimpatikusnak tűnik a mosolygós arcával, csillogó barna szemével. Rácsodálkozom hosszú fekete hajára, mert az egyetem óta nem igazán ismerek senkit, aki pasi léte ekkora lobonccal jár.

– Áron.

– A heteró élettársam, vagy mi a szösz.

Felröhögök, mert ezt a poént nem vártam. Márk elégedetten vigyorog, miközben valami szöszöt kavargat a tűzön. Nagyon jó az illata, a gyomrom hangosat kordul, úgyhogy a hűtő felé lépek, aztán sóhajtva veszem tudomásul, hogy nem túl sok lehetőségem van. Kirakom az asztalra a vaját, és a sajtért nyúlok, amikor Márk hangja megállít.

– Egy hadseregnek való kaját csinállok, szóval ha tudsz várni tíz percet, a vendégem vagy.

Mindezt úgy, hogy még csak felém sem néz, engem viszont alaposan meglep a gesztussal.

– Kösz.

– Cserébe te mosogatsz – pillant végre rám, Patrik viszont elneveti magát.

– Bármit, csak rásózhasza másra a mosogatórongyot – csóválja a fejét, Márk azonban vállat von. – Utálja – fordul hozzám Patrik.

– Meg tudom érteni. Én a porszívózást rühellem – árulom el, Márk pedig hatalmasat szusszan.

– Na, nekem azzal nincs bajom. Megleszünk mi – nevet fel, mire én is elmosolyodom. – Bonts egy sört, és ülj le!

Nem akarok bunkó sem lenni, hogy csak kajálni jövök ki, de zavarni sem szeretnék, úgyhogy dilemmázok egy picit, végül leülök az asztalhoz, Patrikkal szemben.

– Szóval szeretsz főzni? – kérdezem, hogy megtörjem a kínos csendet, amit valószínűleg az okoz, hogy nem tudnak velem mit kezdeni. Nem csodálom, igazából én sem velük.

– Aha, sőt sütni is.

– Eszméletlen sütitet csinál – kotyog közbe Patrik.

– Ne udvarolj! – oltja le Márk, mire jót nevetnek. Kicsit kínos így, mert fogalmam sincs, milyen viszonyban vannak, közben pedig végtelenül hülyén érzem magam, amiért egyáltalán ezen gondolkodom. Amikor Patrik elmegy mosdóba, összeszedem a bátorságom, és inkább rákérdeszek, maximum beégek.

– Biztos nem vagyok útban?

– Miért lennél?

– Csak... nem tudom, nem a pasid-e vagy ilyenek... – motyogom, Márk pedig felém pördül.

– Ki, Patrik? Neeeeem – mondja olyan hangsúllyal, mintha már a feltételezés is mulattatná. – Előbb leszek heteró.

– Ezt hallottam, bunkókám – ér vissza Partik, de Márk csak kiröhögi, és ismét nekem címzi a szavait.

– Nem vagy gyertyatartó, nyugi. Ha pasit hozok fel, majd finoman jelzem, hogy útban vagy.

– Finoman, mi? – szól közben ismét Partik. – Mert finom úriember vagy, mi? Selyemből...

– Bekaphatod.

– Álmodik a nyomor. Selyemfiú.

– Na, csusszanj le rólam végre!

Kiprűszkölöm a sört, próbálok diszkréten megfulladni, de nem bírom abbahagyni a röhögést.

– Ha megöled az albérlóm, te fizeted a rezsit!

Kész, nem bírom, az asztalra borulva rázkódom. Közben az jut eszembe, hogy fogalmam sincs, mikor szórakoztam utoljára ennyire jól, pedig csak hülyülnek. Összeszokottság van ebben a szakálásban, és ez tetszik. Minden szívbaj nélkül mennek egymás agyára. Azt hiszem, irigy vagyok.

– A selyem ágynemű a mániám – magyarázza Márk, miután meggyőződött róla, hogy újra kapok levegőt. – Szóval Patrik nem arra célzott, hogy ezzel egészítem ki a jövedelmem.

– Meg sem fordult a fejemben.

Nincs érkezése válaszolni, mert megszólal a csengő. Patrik megajtot nyitni. Fogalmam sincs, miért lep meg a női hang, de hamarosan két lány is csatlakozik hozzánk. Bemutatkoznak, még pusztit is kapok. Utána viszont csak kapkodom a fejem, mert Csilla hihetetlenül pörgős. Az egyik pillanatban arról beszél, hogy majdnem otthon hagyta a bérletét, és vissza kellett mennie, ezért késett, de mire a végére jut, már valamit az egyetemről magyaráz. Kriszti ehhez képest meg sem szólal, miután bemutatkozott, bár nem csodálom, alkalmam sem nyílik rá. Én egyelőre meghúzódok a háttérben, figyelem, ahogy összeszokott csapatként zsonganak. Kívülállónak érzem magam, pedig igyekeznek engem is bevonni, csak épp nem sikerül, és ez az én hibám.

– A többiek? – érdeklődik vidáman Csilla, miközben ujjjaival szőke haját birizsgálja. Kiszúrom, hogy festettek a tincsei, a körmei szépen manikűrözöttek, a ruhái divatosak, nagyon igényesen

néz ki. Éppen ezért nem értem, mi zavar benne ennyire. Nem szó szerint, mert kedvesnek tűnik, egyáltalán nem irritál, csak van valami, talán a gesztusaiban, ami furán hat, anélkül, hogy ezt az érzést meg tudnám fogni.

Márk lerakja a tálat az asztalra, és leül hozzánk, közben mintegy mellékesen válaszol.

– Szilárd írt, hogy késnek.

– Mi? – kérdez vissza Csilla, és felsóhajt. – Megint hozza a pasiját? Ne már!

– Összegyógyult vele – motyogja Patrik fejcsóválva, de azért elnéző hangszíjjal. Csilla megforgatja a szemét, és a villáért nyúl.

– Ami nem lenne gáz, de ha megint féltékenységi jelenetet rendez, nem velük vagyok.

Felröhögnek.

– Levi? – néz Csilla Márkra, aki az órájára pillant.

– Dolgozik, szerintem most végez. Nem hiszem, hogy jön.

– Kár, mert rég láttam – mondja Patrik kicsit csalódottan. Én közben csendben eszem, úgysem tudnék mit hozzáfűzni, viszont jólesik hallgatni őket.

– Múlt héten itt volt.

– Jó, de múlt héten meg én nem.

– Akkor így jártál – összegzi Márk, kiérdemelve ezzel egy csúnya pillantást Patriktól.

– És mi van vele?

– Nem sok – válaszolja Márk két falat között. – Dolgozik. Addig se pasizik, kicsit ráfér a nyugi.

Erre senki sem reagál, engem viszont kíváncsivá tesz a nagy csend. Aztán az esti bulira terelődik a szó, és mindenki felélénkül.

– Mondjuk továbbra is tartom, hogy jó lenne, ha áttennék máshová a bulit. Kicsi és levegőtlen az a hely – jegyzi meg Csilla, a többieket viszont annyira nem érdekli.

– Az előzőnél jobb.

– Aha, fél fokkal.

– Ne légy telhetetlen, legalább mostanság sok a jó buli. Tavaly halálra untam magam – feleli Márk, mire a többiek felröhögnek.

– Persze, élénken él bennem, mennyire unatkoztál. Elég sűrűn mással – kukkolja Patrik, mire Márk felé szúr a villájával.

– Bekaphatod.

– Ma annyit ajánlgatod, hogy a végén még élek a lehetőséggel – vigyorodik el Patrik, Márk pedig félrenyeli az ételt.

– Gyökerek vagytok – mondja neki Kriszti, és elé tol egy pohár vizet.

– Így szeretsz – vigyorog rá Márk, Kriszti pedig fejcsóválva fordul vissza a tányérjához, de azért ő is mosolyog. Újra csengetnek, Márk pedig leinti Patrikot, amikor fel akar kelni. – Hagyd csak, megyek én.

Két újabb fiú csatlakozik hozzánk. Márk némi unszolásra bemutatja őket, aztán ismét helyet foglal az asztalnál. Rajtuk azonnal látom, hogy egy pár, de az előző beszélgetés alapján is egyértelmű lett, miután meghallottam a nevüket. Bármennyire igyekszem nem odanézni, vonzzák a tekintetem. Zavartan fordulok el, amikor megcsókolják egymást, és meglepve jövök rá, hogy Márk viszont engem figyel. Kérdőn felhúzom a szemöldököm, de ő csak vállat von.

Szilárd nagyon magas, mosolygós, rövid barna hajú srác, divatos körszakállal. A hangja megnyugtatóan mély, meglep a zengése. Zoli legalább tíz centivel alacsonyabb, teljesen átlagos,

fekete hajjal, és épphogy csak figyelemre méltat, amit nem tudok hova tenni, bár nem akadok fenn rajta. Kicsit idegesít a hadarása, de érződik, hogy nem túlságosan tartozik a bandához, mert rögtön átalakul a hangulat, kell egy kis idő, hogy újra beinduljon a pörgés. Visszatérnek az előző témához, a bulihoz, amibe mennek, míg Márk el nem tereli egy kicsit.

– Azért alig várom, hogy kezdődjön a medenceszezon.

– Húúú, olyan évadnyitót kérek, mint amilyen a záró volt tavaly! – vágja rá Szilárd, mire a párja értetlenül ránéz.

– Miért, az milyen volt?

A többiek megpróbálják elfojtani a vigyorukat, Patrik diszkrétan a tenyerébe köhög, én pedig arra tippelek, hogy senki sem fogja elárulni.

– Persze, apám nyakon is váгна, ha megint akkora parti lenne – rázza meg a fejét Csilla. – Amúgy meg, szaunázni jöhettek bármikor.

– Hát, nekem a szaunáról egész más jut eszembe – röhög fel Szilárd, mire Patrik sokatmondóan felé fordul.

– Ez miért nem lep meg?

– Hát, én még egyszer be nem teszem oda a lábam – mondja Márk a száját elhúzva, Szilárd viszont vállat von.

– Könnyű annak, akinek saját kéglije van – válaszolja kis nehezteléssel, nekem pedig végre leesik, mire gondolnak. Fáziskésés ugyan, de belefér. Ez kiülhet az arcomra, mert Márk vidáman megszólal.

– Jobb későn, mint soha – címzi nekem, mire reflexből felmutatom a középső ujjam.

– Vigyázz, mert ajánlatnak veszi, aztán meg majd sír, hogy megint új lakótárs után kell néznie – szólal meg Patrik, mire mindenki nevetni kezd, csak Márk ül csendben, némi morcos

vigyorral az arcán, megesküdnék rá, hogy épp le akarja csapni Patrikot. Lassan felé fordul, és van valami ebben a lassúságban, amitől a többiek is kicsit visszavesznek.

– Kezd az összes poénod megint a szex körül forogni, úgy-hogy mindenki érdekében könyörgöm, pasizz be ma este, mert már az én idegeimre is kezdesz rámászni.

Ennek érezhetően éle volt. Patrik elkomorodik, az arcvonásai feszültté válnak, egy pillanatra kicsit megijedek, hogy balhézni fognak.

– Menj a francba – veti oda végül Márknak, majd eltolja maga elől a tányért, és felkel, hogy a mosogatóba tegye. Amikor visszaül, már sör van nála, a hangulat viszont továbbra is fagyos.

– Baszd meg, Márk, ezt miért kellett? – sóhajtja Szilárd, de a többiek erre nem mondanak semmit. Rossz így, hogy van valami a háttérben, amiről fogalmam sincs. Nem mintha közöm lenne hozzá.

Pár kör után minden úgy megy, ahogy eddig. Repkednek a poénok, a sztorizások, én azonban csendben ücsörgök, iszogatok, és csak akkor beszélek, ha kérdeznek. Jólesik őket figyelni, ettől azonban kicsit rám tör a depresszió. Pedig örülök, hogy a része lehetek, még ha ennyire nem is találom a helyemet. Végül elbúcsúszom, visszamegyek a szobámba, és újra beleépülök a játékba. Csak épp a gondolataim kalandoznak el...

Aztán tizenegy körül lelépnek, a lakásban pedig hirtelen túl nagy lesz a csend.

